

og Hussted fulgte ad paa Skiftet. Det ærede Medlem sagde dernæst, at der i Forordningen af 1777 ikke stod et Ord om, at det ikke skulde være tilladt at opgive Gaardarvingens Net i hans Umyndige Aar uden Bederlag. Ja, det er ganske rigtigt, men det skal heller slet ikke staa der. Det er en over hele Verden anerkjendt Grundfættning, at en Børge eller Formynder ikke kan give Afkald paa den Umyndiges Arv eller Gøds uden tilstrækkeligt Bederlag, og det ærede Medlem blev Bevistet skyldig for, at der var givet Bederlag. Det skal der føres et ganske andet Bevis for end det, som det ærede Medlem her har søgt at føre derfor. Lige saa i vigtigt var det ærede Medlems Fortolkning af denne Forordnings § 8. Naar den siger, at et Arrangement, der i den Grad afviger fra det Sædvanlige, som at Gaardarvingen giver Afkald paa Gaarden, skal ske expressis verbis, det vil sige med udtrykkelige Ord, saa er det ærede Medlem heller ikke berettiget til, at sige, at det er slet Fyldest i dette Skiftebrev, som siger, at Gaarden overlades til Konen og derimod ikke til hendes Mand, dog ikke længer end til Gaardarvingens 25de Aar. Hvad vil det sige, at den overlades til Konen, hvorledes kan hun faae den, uden at Manden tillige faar den, naar der ikke er noget særlig Abnormt ved hendes Besiddelse? Var hun virkelig Eier, maatte ogsaa Manden være det. Sagen er, at i Overensstemmelse med den Erklæring, som den ærede foregaaende Taler (Winther) oplæste om Ursboernes Anskuelse om disse Forhold og i Overensstemmelse med gammel Sædvane og endvidere i Overensstemmelse med Skiftebrevet, der har været aftrykt i Extrakten for Høiesteret, gif det meget ofte faaledes, at Konen blev siddende paa Livstid, medens hendes anden Mand kun sad, til Gaardarvingen var 25 Aar gammel. Dette, at man skulde have opgivet Gaardarvingens Net, vilde jo have været noget ganske Mærkværdigt, naar man dog siger, at han, naar han var 25 Aar gammel, kunde komme til at tiltræde Gaarden, nemlig naar Moderen var død, saa altsaa Stedsfaderen maatte vige, og Gaardarvingen traadte til. Dette, at Gaarden skulde være saa lidt værd og være slet dreven, er Altsammen Paastande, der kunne være fands, men ogsaa usande; det forholder sig dermed som med Bemærkningen om Grunden til, at hun søgte sig en Mand, thi hvor kan man efter saa mange Aars Forløb sige, hvad Grunden var dertil? Som sagt, for mig staa det endnu, trods de værdifulde Oplysninger, som aldeles klart — jeg udtaler naturligvis kun min subjektive Mening, ligesom det ærede Medlem fra Fredericia ogsaa kun udtalte sin subjektive Mening — at alle Omstændigheder og ikke mindst den, at Beboerne paa Urs anse deres Netstraditioner og Netfædvaner for at være brudte ved den truene Afgjørelse tale for, at den paagjældende Arving har

lidt en Aret, en Skade, som det er rigtigt at reparere. Men jeg skal erkende, at, siden der er reist Lov angaaende forskjellige Ting, som dels af mig ere anførte efter Alterne, dels ere fremkomne fra anden Side, vil det være unniligt for det høie Thing med de nuværende Forudsætninger at gaa til en Afgjørelse. Jeg skal derfor bebude, at jeg agter at tage Forslaget tilbage, naar ærede Medlemmer, der maatte ønske det, have udtalt sig om det.

Steenstrup: Jeg skal ikke længe opholde det ærede Thing, men kun sige et Par Ord og da begynde med, at en sliq Arveberettigelse som den, der er opstillet efter den Fortolkning, det ærede Medlem fra Fredericia (Smith) gav, ikke kjendes paa Urs. Der foreligger en Attest fra 48 Mand om, at denne Fortælling, der ikke er kommen for Dagens Lys før efter Inkorporationen, have de aldrig hørt i deres Levedage. Jeg maa bemærke, at jeg har opholdt mig paa Urs siden 1853 og havde ikke været der 14 Dage, før jeg havde personligt Kjenndskab til den Mand og den Kone, der var Stedsfader og Moder til vedkommende Arving, og fik af dem at høre den selskafnime Erklæring, som alle andre Menneſter fik om, hvorledes Stillingen var, og lige til efter Inkorporationen havde den paagjældende Mand og Kone den samme Anskuelse om dette Forhold som i 1853. Først da Gaardarvingen dør, og kongerigste Jurister faae fat i Skiftebrevet, først da laves denne Historie om, at det paa Grund af nogle Ulydeligheder i Skiftebrevet hang anderledes sammen, medens de paagjældende Folk for mig og hele Jurisdiktionen havde fortalt anderledes om, hvorledes det forholdt sig, og at de af personlig Erfaring vidste, hvorledes Historien hang sammen. Jeg skal endnu bemærke, at et endnu levende Vidne har aflagt sin legemlige Ed paa, at paa hin mærkelige Dag i Oktober 1825 lævledes man hele Dagen, og hoorom? Om Konen skulde have Gaarden kun til Sønnens 25de Aar eller til Brug for sin Livstid, men ikke, om hun skulde være Eier; derom var der ikke Tale. Der næst skal jeg bemærke, at den Eiendomsret, det ærede Medlem omtalte, kjender man ikke paa Urs. At Konen, faaledes som Høiesteretsdommen forudsætter, eier og desuagtet ikke kan sælge, hvad er det for en Eiendomsret? Naar hun kunde sælge, kunde hun jo, hvad Dieblit hun vilde, berøve den præsumptive Arving hans Arveret; men at hun ikke kunde sælge, fremgaar deraf — derpaa er der mangfoldige Vidner, og hele Den er Vidne dertil — at hun mangfoldige Gange har anmodet Sønnen om at sælge hende Gaarden. Og hvorledes kunde det ellers gaa til, at hun — som det er blevet fremhævet — har kjøbt det, som det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) kaldte en Parcel af Gaarden, og